

V zaposlitveni rehabilitaciji malce drugače

Simona Vogrinc

V prvi polovici letošnjega leta so se znotraj kabineta za računalništvo in pisarniško poslovanje usposabljali uporabniki, ki so bili karakterno in izobrazbeno zelo različni. Med njimi je bilo kar nekaj takšnih, ki so potrebovali dodatno mero motiviranja in vzpodbujanja, predvsem pa individualnega dela.

V razmišljanju, kako jih motivirati, povezati, popestriti monotono delo za računalnikom, smo pričeli simulirana administrativna dela dopoljevati s kreativnimi deli in tudi krajšimi, ciljanimi sprehodi v naravi. Omenila bi dva malce večja dogodka, in sicer: mini izlet na Pohorje in sodelovanje na 16. mednarodnem slikarskem ex – tempore.

Izlet na Pohorje je imel poleg sprostitve in druženja cilj, da skupaj premagamo strah pred vožnjo z mestnim avtobusom in spoznamo, da so avtobusi do oseb na invalidskem vozičku prijazni.

V tem obdobju je bila v zaposlitveno rehabilitacijo vključena prav »posebna« punca Zarja. Zarja je oseba z motnjo avtističnega spektra. Torej iz področja, na katerem imamo strokovni delavci v večini premalo znanj, saj zanje ni dovolj ustreznih programov za usposabljanje in delo. Pri Zarji je izjemno močno področje fotografija in ustvarjanje. V sklopu zaposlitvene rehabilitacije smo jo motivirali, da se preizkusi v risanju na pravo slikarsko platno, z oljno tehniko, s ciljem sodelovanja na 16. mednarodnem slikarskem ex-tempore v Žetalah. Slika z naslovom Moja sreča je odlično uspela in je bila del tekmovanja. Po zaključku razstave je Zarja delo na občini tudi osebno prevzela.

Za zaključek pa še dve misli, ki sta jih prispevali rehabilitandki Sara in Zarja.

Sara je zapisala: »Moja prva izkušnja z avtobusom v Mariboru je bila kar v redu. Prva je bila zato, ker sem se pred kratkim komaj preselila iz stolpnice v hišo na Pobrežju, pred tem pa sem bila dobesedno izolirana od sveta, saj sem preživela svoje življenje v internatu v Kamniku. Bila sem zelo zadovoljna. Upam na še več podobnih izletov s sodelavci in sodelavkami ter mentorico, saj je bilo res fajn na Pohorju.«

Zarja pa je ob zaključku rehabilitacije razmišljala takole: »V mestu je težje zaradi grdih hudobnih ljudi, zaradi njih se svet bolj zmeden zdi. V mestu se lažje živi zaradi lepih prijaznih ljudi, zaradi njih se v mestu lahko smeji, lažje razume stvari, se uči in se občutek sprejetosti dobi. Zaradi lepih prijaznih ljudi se svet manj zmeden zdi, zato imajo več vrednosti od grdih hudobnih ljudi. Zaradi lepih prijaznih ljudi se svet smeji. Hvala, ker si, svet potrebuje prijazne ljudi.«

Takšni trenutki, majhne spremembe, neformalne aktivnosti pomenijo našim rehabilitantom žarek upanja za svetlejšo prihodnost!